

Kraków 29.11.2004 – 30.01.2005
Centrum Sztuki i Techniki Japońskiej „Manggha”, ul. Marii Konopnickiej 26

Wrocław 17.02 – 10.04.2005
Muzeum Architektury, ul. Bernardyńska 5

Łódź 21.04 – 31.05.2005
Tower Building Gallery, ul. Łąkowa 11

Honorary patrons:

Arata Isozaki, Tokyo (Chairman of the Committee)
Andrzej Wajda, Kyoto-Kraków Foundation
Krystyna Zachwatowicz, Kyoto-Kraków Foundation
Masaaki Ono, Japanese Ambassador in Poland
Marcin Rybicki, Polish Ambassador in Japan
Krystyna Łyczakowska, President, Polish Architects Association / Kraków
Andrzej Wyżykowski, Head Architect of the City, Kraków

Organiser:

The Kyoto-Kraków Foundation
Centre of Japanese Art & Technology “Manggha”
Honorary Consul General of Japan in Kraków

in collaboration with:

Museum of Architecture, Wrocław
SARP Kraków (Polish Architects Association / Kraków)
Japanese Embassy in Warsaw
Polish Embassy in Tokyo

Exhibition concept: Krzysztof Ingarden
Curators: Krzysztof Ingarden (Japanese part),
Dorota Leśniak (Polish part)
Collaboration: Bartosz Haduch (Japanese part),
Akiko Kasuya (Japanese part)

Exhibition organised to celebrate the 10th anniversary
of the Centre of Japanese Art & Technology “Manggha”
in Kraków

November 29-30, 2004
“Kierunki / Directions” Seminar
Centre of Japanese Art & Technology “Manggha”
Kraków, ul. Konopnickiej 26
Coordinator: Marta A. Urbańska

Honorowy patronat:

Arata Isozaki, Tokio (przewodniczący Komitetu)
Andrzej Wajda, Fundacja Kyoto-Kraków
Krystyna Zachwatowicz, Fundacja Kyoto-Kraków
Masaaki Ono, Ambasador Japonii w Polsce
Marcin Rybicki, Ambasador RP w Japonii
Krystyna Łyczakowska, prezes SARP, o/Kraków
Andrzej Wyżykowski, Główny Architekt Miasta, Kraków

Organizator:

Fundacja Kyoto-Kraków
Centrum Sztuki i Techniki Japońskiej „Manggha”
Biuro Honorowego Konsula Japonii w Krakowie

we współpracy z:

Muzeum Architektury we Wrocławiu
SARP o/Kraków
Ambasadą Japonii w Warszawie
Ambasadą RP w Tokio

Autor koncepcji wystawy: Krzysztof Ingarden
Kuratorzy: Krzysztof Ingarden (część japońska),
Dorota Leśniak (część polska)
Współpraca: Bartosz Haduch (część japońska),
Akiko Kasuya (część japońska)

Wystawa zorganizowana z okazji 10-lecia Centrum Sztuki
i Techniki Japońskiej „Manggha” w Krakowie

29-30 listopada 2004
Seminarium „Kierunki / Directions”
Centrum Sztuki i Techniki Japońskiej „Manggha”
Kraków, ul. Konopnickiej 26
Koordynator: Marta A. Urbańska

Exhibition website

Strona internetowa wystawy

www.manggha.krakow.pl/321

3_2_1

3つの芸術のインスピレーション

クラクフ日本美術技術センターは、芸術のインスピレーションといえるような、不思議な一連の出来事の中、今から10年前に設立された。最初の出来事は、19世紀後半に、エキセントリックで芸術を愛したフェリックス・ヤシエンスキが、フランス滞在中、日本美術と出会ったことである。日本美術にすっかり魅了されたヤシエンスキは価値ある作品を多数収集し、そのコレクションを、20世紀の初頭にクラクフに運んできた。

1944年ナチ占領下のクラクフでヤシエンスキコレクションの一部が織物会館で展示された。当時20歳のアンジェイ・ワイダも、その展示を見学している。展示された美術品の世界のとらえ方は若者ワイダに強い力で語りかけ、ワイダの前に新しい世界を開いたのである。1987年、彼の映画・演劇作品に対しての功労賞として授与された京都賞受賞の折、監督は、この展示会について語った。「これほどまでの明るさ、光、秩序、調和を私は見たことがありませんでした。私にとって、本物の芸術との出会いです。私たちの人生の中で最も大切なものは青春時代に味わった感動と何かに魅了されて心を打たれた気持ちではないでしょうか。この京都賞を受賞するにあたって、(...)私はあの至福の瞬間を思い出したと同時に、日本伝統美術を初めて見たときの至福の気持ちを、他の人達とも分かち合えたらと思わずにはいられません」と。日本の芸術に心動かされたアンジェイ・ワイダと妻クリスティーナ・ザプファトヴィッチは、京都賞の賞金をヤシエンスキコレクションを展示する建物の建設資金とし、その空間が芸術の出会いの場となればと考えたのである。

文化の出会いの場であり、架け橋であり、同時に普遍性をもつ建築の芸術作品でもある、このセンターを設計したのが磯崎新である。「ヤシエンスキコレクションが日本の芸術の域を超えたように、この建物も日本の域を超えて、ポーランドの地に深く根をおろすであろう」と磯崎はマンガセンターのパンフレットに書いている。

3_2_1

3 x artistic inspirations

The Centre of Japanese Art and Technology "Manggha" in Krakow opened 10 years ago as another link in a chain of artistic inspirations. The origins of that chain should be sought in the second half of the 19th century, when Feliks Jasieński – an eccentric and art lover – encountered Japanese art during his trip to France. His new fascination led to the creation of a sizable and valuable collection. In the early 20th century Jasieński brought it to Krakow.

In 1944, the Germans exhibited a portion of Jasieński's Japanese Art collection in the occupied Krakow. That was when, at the age of nineteen, Andrzej Wajda saw it for the first time in the Cloth Hall Museum. The vision of the world that it offered spoke to the young artist with unusual power, opening up new horizons before him. In 1987, when receiving his Kyoto Prize in Japan, granted to him in recognition of his lifetime achievements in film and theatre, the director reminisced about that exhibition: "I had never before seen so much brightness, light, order, such a sense of harmony – that was my first encounter with real art. The feelings and raptures experienced when we are young are the strongest in our lives. This is why, receiving (...) this Kyoto Prize, I look back on those happy days and wish for others to be as happy as I was back then, gazing for the first time at the masterpieces of ancient Japanese art."

Inspired by Japanese art, Andrzej Wajda and his wife, Krystyna Zachwatowicz, decided to donate the Kyoto Prize to constructing a building in Krakow where Feliks Jasieński's collection could be exhibited, one which could also become a space for artistic meetings and encounters.

Arata Isozaki, inspired by Andrzej Wajda's idea, designed the edifice for the collection. What he created in Krakow is an architectural work of art, which serves as a bridge and point of encounter for both cultures, and at the same time a meaningful transcultural message: "just as Jasieński's collection transcended the boundaries of Japanese art – this building also went beyond the boundaries of what is Japanese and put down its roots in Polish soil," Isozaki wrote in a "Manggha" catalogue.

3_2_1

3 x artystyczne inspiracje

Centrum Sztuki i Techniki Japońskiej w Krakowie powstało dziesięć lat temu, jako ogniwo zaskakującego łańcucha inspiracji artystycznych. Początków tego łańcucha należy szukać w drugiej połowie XIX wieku, kiedy to Feliks Jasieński – ekscentryk i miłośnik sztuki – podczas podróży do Francji zapoznał się ze sztuką japońską. Fascynacja ta doprowadziła do powstania sporej i cennej kolekcji. Z początkiem XX wieku Jasieński przywiózł ją do Krakowa.

W roku 1944 Niemcy wystawili część kolekcji Jasieńskiego w okupowanym Krakowie. Dziewiętnastoletni Andrzej Wajda zobaczył ją wówczas w Sukiennicach. Widzenie świata, jakie niosła ze sobą, przemówiło do młodego artysty z niezwykłą siłą, otwierając przed nim nowe horyzonty. W 1987 roku, odbierając w Japonii nagrodę „Kyoto Prize”, przyznaną mu w uznaniu jego twórczości filmowej i teatralnej, reżyser wspominał tamtą wystawę: „Tyle jasności, światła,ładu i poczucia harmonii nie widziałem nigdy przedtem – było to moje pierwsze spotkanie z prawdziwą sztuką. Najsilniejsze w naszym życiu są uczucia i zachwyty doznawane w młodości. Dlatego właśnie, odbierając (...) Nagrodę Kyoto, wracam do tych szczęśliwych chwil i chciałbym, aby i inni byli tak szczęśliwi, jak ja byłem wówczas, oglądając po raz pierwszy arcydzieła dawnej sztuki japońskiej”.

Zainspirowani sztuką japońską, Andrzej Wajda i jego żona, Krystyna Zachwatowicz, postanowili przeznaczyć nagrodę Kyoto na zbudowanie w Krakowie budynku, w którym można by eksponować kolekcję Feliksa Jasieńskiego, i który stałby się przestrzenią spotkań artystycznych.

Arata Isozaki stworzył w Krakowie obiekt architektoniczny, będący pomostem i miejscem spotkania kultur, a jednocześnie dziełem transkulturowym: „tak jak kolekcja Jasieńskiego przekroczyła ramy sztuki japońskiej, tak ten budynek również wyszedł poza ramy japońskości i zapuścił korzenie w polskiej ziemi” – pisał Isozaki w katalogu Centrum „Manggha”.

2つの廃墟

今回の展示は、ポーランドと日本で、ここ十年特に活躍が目立っている若い世代に属する建築家の作品を紹介するものである。ポーランドにとっても日本にとっても今のこの時代は、興味深い時代であるといえることができるであろう。ポーランドは今、前共産体制の廃墟の上に新しい国と経済を築いている。一方日本は神戸地震の惨事に象徴される、バブル時代の“膨らみすぎた”経済が崩壊した後の廃墟に立たされているといえるのではないだろうか。ポーランドの建築家にとって、今のこの時代とは、長年に及んだ経済的制約に対する反動の時代であり、市場経済の発展と平行した、新しい芸術の道が探られている時代である。今の40歳代に属する世代は、彼らが社会に出た時、検閲や共産主義のドグマ、そして芸術活動の自由を麻痺させてきた共産主義政策から解放されて、芸術という形で自らのアイデンティティを捜し求めることが可能になった世代であった。そして、投資と市場における活動においても自由があった。この世代は、インフラの、膨大な遅れを取り戻す仕事から始めなければならなかった。橋、ガソリンスタンド、工場、ホテル、スーパーマーケット、デパート、ロジスティックセンター、ビル、映画館を多く手がけなければならなかった。共産政権体制はやっとな廃墟と化した。しかし、その新しい時代には、芸術家としての自らのアイデンティティ、そして文化的アイデンティティへの道を明確に示唆してくれるものが存在しなかった。大部分の注文は、市場が必要とする実用性だけを重視するしぐみに従ったものであり、その状況の下、芸術としての建築の価値を表現することは困難であった。だからこそ自分の文化に根ざした自分特有の芸術言語を持つ作家の活動は貴重なのである。ここに展示されているのは、まさにそういった作品である。

日本では90年代に入って、80年代にみられた経済発展の豊穡の時代は終わりを告げた。丹下健三、横文彦、黒川紀章はその80年代を代表する建築家であろう。社会学者や哲学者、建築家の研究テーマとなってきた、東京の歯止めを知らない勢いの都市化のプロセスは、その速度を緩めた。若い建築家は、まさに“バブル経済”時代の崩壊した廃墟の上に、創作活動を行なわなければならなくなった。そして1995年の大地震は瞬時にして神戸の街を瓦礫の山にした。この悲劇は命のはかなさや、死は避けることができないということ、そして自然は時も場所も選ばないという事実を日本人に再認識させるに至った。この震災により、若い世代の建築家の中には、一人一人の人間を重視し、そして、多様で変化していく時代の要求に答える解決方法が不可欠だと考え始めた者が出てきた。莫大な予算を投入した建築・企画をもって、社会と文化の発展の方向

2 x ruins

This time, the Centre exhibits the works of young Polish and Japanese architects who were active during the last decade. In both countries, that was a particularly interesting period. In Poland it was the time of forming the new state and a new economy on the “ruins” of the previous system, which collapsed in 1989. In Japan, that time – stigmatized by the cataclysm of the Kobe earthquake – was characterised by the “ruins” left behind by the bubble economy.

For Polish architecture, this is a period of wild release after years and years of having to deal with limitations occasioned by political control over the economy; a time of quest for new artistic paths in parallel with the development of a free-market economy. When the generation of today's 40-year-olds were starting their careers, they had the opportunity to define their artistic identities individually, free from censorship, from the Communist dogma and all its consequences that had previously paralysed artistic expression and freedom of investment and market operations. This generation had to start by working to fill in the gaps in the infrastructure of Polish cities left by years of negligence: they had to build bridges, petrol stations, factories, hotels, supermarkets, logistics centres and shopping malls, office buildings, cinemas, etc. The old system luckily collapsed in ruins, but the new one still has no artistic road signs that are clear and legible to architects searching for their own cultural and artistic identity. Most projects are subordinated to the logic of the pragmatic market, where artistic and architectural qualities have not yet found due recognition. This is why any action taken in search of one's own cultural roots and any voice speaking in an individual artistic language is worthy of care and nurture. It is such works that we sought to find and present at this exhibition.

The 1990s saw the end of the period of Japanese economic prosperity that in the 1970s and 80s determined the spectacular projects by architects like Kenzo Tange, Fumihiko Maki or Kishio Kurokawa. The insane rate of urbanisation of Tokyo slowed somewhat, while the very fabric of the city became the subject of studies and a reference point for the work of sociologists, philosophers and architects. The new generation of young architects found themselves in a situation where they were expected to undertake creative effort on the “ruins” – not only symbolic – of the collapsed bubble economy. In 1995, an

2 x ruiny

Obecna wystawa prezentuje prace młodych architektów polskich i japońskich, tworzących w ostatnim dziesięcioleciu. W obydwu krajach jest to okres szczególnie ciekawy. W Polsce – czas budowania nowego państwa i nowej gospodarki na ruinach poprzedniego systemu. W Japonii czas ten – przypieczętowany kataklizmem trzęsienia ziemi w Kobe – charakteryzują ruiny, pozostawione przez upadek „przegrzanej” gospodarki okresu *bubble economy*.

Dla architektury polskiej to czas odreagowania wieloletnich ograniczeń, będących wynikiem politycznego sterowania gospodarką; poszukiwania nowych dróg artystycznych równoległe do rozwoju gospodarki rynkowej. Pokolenie obecnych czterdziestolatków – wchodząc w życie zawodowe – miało możliwość indywidualnego określenia tożsamości artystycznej uwolnionej z cenzury, dogmatu komunizmu i wszystkich jego konsekwencji, paraliżujących wolność wypowiedzi artystycznej oraz wolność działań inwestycyjnych i rynkowych. To pokolenie musiało zacząć od prac nad uzupełnianiem wieloletnich zaniedbań infrastrukturalnych miast polskich: budować mosty, stacje benzynowe, hale fabryczne, hotele, supermarkety, centra logistyczne i handlowe, biurowce, kina itp. Stary system szczęśliwie poległ w gruzach, nowy nie posiada jeszcze drogowskazów artystycznych – wyraźnych i czytelnych dla architektów szukających własnej tożsamości kulturowej i artystycznej. Większość zleceń podporządkowuje się logice pragmatycznego rynku, w którym wartości artystyczne i architektoniczne nie znalazły jeszcze należytego uznania. Dlatego też, każde działanie poszukujące własnych korzeni kulturowych i przemawiające indywidualnym językiem artystycznym, warte jest pielęgnacji. Właśnie takie prace chcieliśmy wyłowić i zaprezentować na wystawie.

W latach 90. skończył się okres *prosperity* gospodarki japońskiej, determinujący w latach 80. spektakularne realizacje takich architektów jak Kenzo Tange, Fumihiko Maki, Kisho Kurokawa. Nieco spowolniony został szaleńczy proces urbanizacji Tokio, którego struktura sama w sobie stała się tematem studiów i punktem odniesienia dla prac socjologów, filozofów i architektów. Pokolenie młodych architektów znalazło się w – rozumianej nie tylko symbolicznie – sytuacji tworzenia na ruinach upadłej gospodarki czasu *bubble economy*. W 1995 roku trzęsienie ziemi w jednej chwili zmieniło w gruzy miasto Kobe. Ta tragedia raz jeszcze przypomniła Japonii o nietrwałości ludzkiego istnienia, o nieuchronności śmierci, o uniwersalizmie procesów natury. Kataklizm skierował uwagę niektórych młodych architektów na rozwiązania stawiające w centrum indywidualnego człowieka, jego różnorodne i zmienne w czasie potrzeby. Architekt

づけに影響を与えようとしていた力を持った建築家たちは、観察力をもちあわせた心理学者、時には精神を癒す医者となり、少ない予算の中、厳しい批判精神と研ぎ澄まされた美的感覚をもった患者を救う建築家に生まれ変わったのである。

1つの出会い

もちろんポーランドの建築家と日本の建築家の歩む道を比較することは難しい。文化的背景、建築方式の伝統の違いもあれば、建築業界で権威とされている人も異なり、また建設依頼者も様々であろう。しかし彼らが、各々の文化的背景の中で自分自身の、価値ある芸術としての明確な表現方法を模索しているということは同じなのである。また文化の違いというものを超える明確な表現手段を求めていることにも間違いはないであろう。ポーランドと日本の建築家のこの模索の証が、まさにこの展示なのである。それは、建築の今をテーマとした議論の始まりとなるものであり、19世紀後半から続いてきた、あの芸術のインスピレーションの連なりのひとつとして、異なった文化をもつ二つの国を、さらなる対話へ導くものであると私は確信している。

クシシュトフ・インガルデン

earthquake turned the city of Kobe into rubble in a single moment. The tragedy once again reminded Japan of the transience of human existence, of the inevitability of death, of the universalism of natural processes. The cataclysm drew the attention of some young architects to solutions which put the individual human being in the centre, with his or her diverse and changing needs. From a demiurge wishing to influence the directions of social and cultural development through high-budget planning instruments and architecture, the architect has metamorphosed into a psychologist who knows how to listen carefully, sometimes a psychotherapist who uses modest means and yet manages to save the patient, characterised by a highly-developed critical and aesthetic sense.

1 x encounter

The paths followed by architects in the two countries are difficult to compare. The cultural backgrounds are different, so are the building traditions and the clients. Still, in both countries, young architects are united by a desire to find individual, clear and artistically significant means of expression within their cultural environment. They also seek a language that will still be comprehensible after cultural boundaries have been crossed.

This exhibition is an opportunity to review and verify Polish and Japanese utterances in such a language. It is also an attempt at initiating an intergenerational debate about the condition of contemporary architecture, and last but not least, yet another Polish-Japanese encounter in a chain of cultural inspirations initiated since the late 19th century.

z demiurga, który chce wpływać na kierunki rozwoju społecznego i kultury za pomocą wysokobudżetowych instrumentów planistycznych i architektury, zmienia się w uważnego psychologa, czasem psychoterapeutę operującego środkami skromnymi, a jednak ratującymi pacjenta charakteryzującego się wysoko rozwiniętym zmysłem krytycznym i estetycznym.

1 x spotkanie

Ścieżki, którymi podążają architekci w obu krajach, są trudne do porównania. Inne jest tło kulturowe, inna tradycja budowania, inni nauczyciele, inni zleceniodawcy. Jednak młodych architektów w obydwu krajach charakteryzuje chęć znalezienia indywidualnych, klarownych i artystycznie znaczących środków wyrazu w ich kulturowym otoczeniu. Istnieje potrzeba znalezienia języka wypowiedzi, który będzie czytelny po przekroczeniu kulturowych granic.

Okazją do weryfikacji polskich i japońskich wypowiedzi architektonicznych jest obecna wystawa. Jej zadaniem jest również podjęcie próby zainicjowania dyskusji pokoleniowej o kondycji współczesnej architektury i stanie się kolejnym polsko-japońskim spotkaniem międzykulturowym w łańcuchu zdarzeń, który istnieje od końca XIX wieku.

Ingarden & Ewý, Architekci

31-126 Kraków, ul. Grabowskiego 5/3

tel./photo: +48 12 6328010

faks/fax: +48 12 6326880

e-mail: k.ingarden@ingarden-ewy.com.pl

www.ingarden-ewy.com.pl

Krzysztof Ingarden (1957, Wrocław), graduate of the Faculty of Architecture at the Krakow University of Technology (1982) where he also obtained his PhD in Architecture (1987); during his PhD programme, he was an intern at the School of Art and Design, Tsukuba University in Japan (1983-85, scholarship of Japanese Minister of Education); worked at Arata Isozaki & Assoc., Tokyo (1984-85), J.Polshek & Partners, New York, (1987); a Professor and Deputy Dean at the Faculty of Architecture and Fine Arts at the Krakow College (since 2003).

Jacek Ewý (1957, Kraków); graduate of the Faculty of Architecture at the Krakow University of Technology (1983); worked as an assistant at the Municipal Design Office in Kraków (1983-1989); completed a design internship programme at GRM Kennedy & Partners in Edinburgh (1977-78), and also at Jan Noordman Architectenbureau s'Hertogenbosch, the Netherlands (1986).

Krzysztof Ingarden (1957, Wrocław) – ukończył Wydział Architektury Politechniki Krakowskiej (1982), odbył staż doktorancki w School of Art and Design, Tsukuba University w Japonii (1983-85, stypendium Ministerstwa Edukacji Japonii). Pracował w biurach: Arata Isozaki, Tokio (1984-85), J.S.Poschek & Partners, Nowy Jork (1987). Uzyskał stopień doktora architektury na WAPK (1987). Jest profesorem i prodekanem Wydziału Architektury i Sztuk Pięknych Krakowskiej Szkoły Wyższej (od 2003).

Jacek Ewý (1957, Kraków) – ukończył Wydział Architektury Politechniki Krakowskiej (1983). Pracował jako asystent w Miejskim Biurze Projektów w Krakowie (1983-1989). Odbił staż projektowy w biurze architektonicznym GRM Kennedy & Partners w Edynburgu (1977-78), a także w biurze architektonicznym Jan Noordman Architectenbureau s'Hertogenbosch, Holandia (1986).

Krzysztof Ingarden and Jacek Ewý work together since 1987. In 1991 they established JET Atelier, in 1998 – Ingarden & Ewý, Architekci. Major projects: Polish Embassy in Tokyo (2001); outdoor Altars for the Pope on Krakow Commons (1999, 2001), library for the Papal Academy of Theology in Kraków; Japanese Language School in Kraków; Polish Pavilion at EXPO 2005 Aichi; residential building at ul. Kościuszki in Kraków, IBIS Hotel in Kraków; "Manggha" Centre in Kraków (with A. Isozaki & Assoc., 1994); Japanese Embassy in Warsaw (with Ishimoto Architects). The practice has been granted a number of prizes and awards in competitions, e.g. for: a Hotel and Congress Centre in Gdynia (first prize, 2001); the Polish Pavilion at EXPO 2005 Aichi (first prize, 2004); revitalisation of Olsza District in Kraków (first prize, 1996). At present, they are working on the CBO tower in Kraków, an apartment house at ul. Łokietka in Kraków, and the ARI Conference Centre near Warsaw. The practice employs 13 architects.

Krzysztof Ingarden i Jacek Ewý współpracują od 1987 roku, w 1991 założyli Biuro Architektoniczne JET Atelier, a w 1998 Ingarden & Ewý, Architekci. Ważniejsze realizacje: Ambasada RP w Tokio, ołtarze papieskie na Błoniach (1999, 2001), biblioteka PAT w Krakowie, Szkoła Języka Japońskiego w Krakowie, pawilon polski na wystawie EXPO 2005 Aichi, budynek mieszkalny przy ul. Kościuszki w Krakowie, hotel IBIS w Krakowie, Centrum „Manggha” w Krakowie (z A. Isozaki & Assoc.), budynek mieszkalny przy ul. Mieszczańskiej w Krakowie, ambasada Japonii w Warszawie (z Ishimoto Architects). Biuro zostało nagrodzone w szeregu konkursów, m.in.: na Hotel z Centrum Kongresowym w Gdyni – (I nagroda, 2001), na Pawilon polski EXPO 2005 Aichi (I nagroda, 2004), na rewitalizację rejonu „Olsza” w Krakowie (I nagroda, 1996). Obecnie pracują nad wieżowcem CBO w Krakowie, budynkiem wielorodzinnym przy ul. Łokietka w Krakowie, Centrum Konferencyjnym ARI pod Warszawą. Biuro zatrudnia 13 architektów.

Szkoła Języka Japońskiego / Japanese Language School
autor / architect: Krzysztof Ingarden
współpraca autorska / collaboration: Jacek Ewý, Bogdan Błady
(architekt prowadzący / project manager)
zespół projektowy / design team: Piotr Hojda, Sylwia Pikoń,
Bartosz Haduch
fotografie / photos: Krzysztof Ingarden

Polish Pavilion at EXPO 2005 Aichi / Polish Pavilion
autorzy / designers: Krzysztof Ingarden, Aleksander Janicki
(wystawa / exhibition)
współpraca autorska / collaboration: Jacek Ewý
zespół projektowy / design team: Piotr Urbanowicz, Piotr Hojda,
Grzegorz Smogulecki, Bartosz Haduch, Piotr Chuchacz, Benedykt
Bury, Rafał Chowaniec (K3), Dominik Starzycki, Maciej Wierzbński,
Sebastian Machaj
współpraca (szklana rzeźba) / collaboration (glass sculpture):
Tomasz Urbanowicz

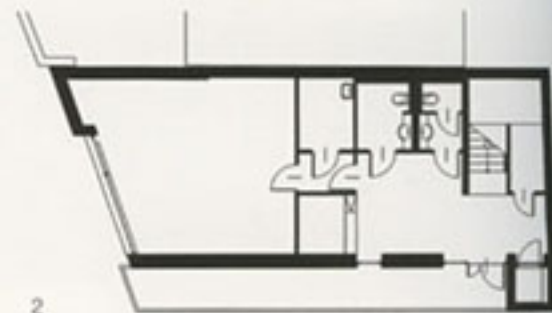
portrety / portraits: © Ingarden & Ewý, Architekci

Japanese Language School
at the Centre of Japanese Art and Technology Centre "Manggha" in Krakow

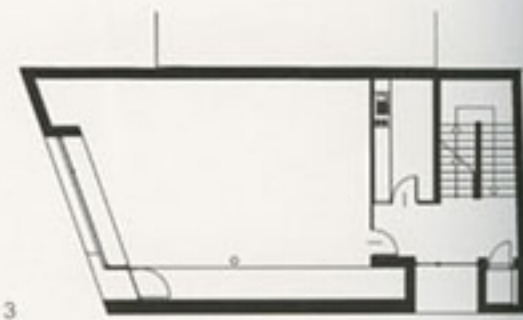
location: Kraków, ul. Sandomierska 5
client: A. Wajda's and K. Zachwatowicz's Kyoto-Krakow Foundation
design: 1998-2003
completion: 2004
available floor space: 300sqm

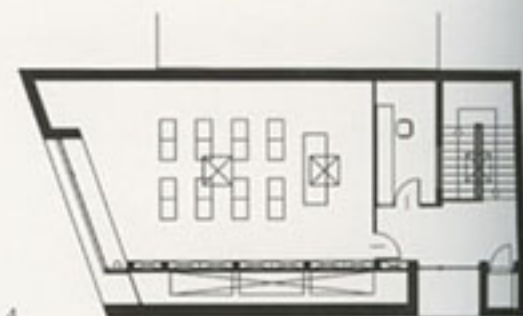
1

2

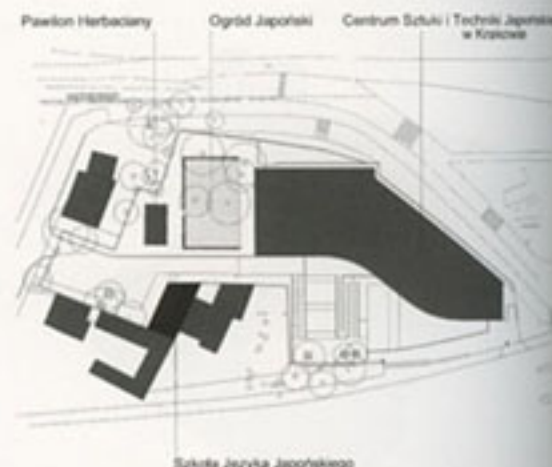

3

4

The Japanese Language School building is an annex to the Japanese Art and Technology Centre "Manggha", added to transfer the educational functions from the main building. Apart from the classroom, it contains a multifunctional room, archives and a technical facilities room on the ground floor, next to the entrance hall, cloakroom, and toilets. This low-budget school building was designed in the garden of the Centre, in immediate proximity of the main building and the Tea Pavilion, at a location offering a view of the garden and of Wawel Castle. This location determined the points of reference for the layout of the school building. Its static, almost minimalist form has been adjusted in line with the gentle wavelike form of the Centre. Its dialogue with the Tea Pavilion is expressed in the functional layout of the ground floor, where the entrances of both buildings face each other while combed plaster on the entrance elevation of the school ties in with the gravelled garden of the pavilion. All the windows of the main rooms in the school look out onto Wawel Hill.

5

Szkoła Języka Japońskiego

przy Centrum Sztuki i Techniki Japońskiej „Manggha” w Krakowie

lokalizacja: Kraków, ul. Sandomierska 5

inwestor: Fundacja Kyoto-Kraków A. Wajdy i K. Zachwatowicz

projekt: 1998–2003

realizacja: 2004

powierzchnia użytkowa: 300 m²

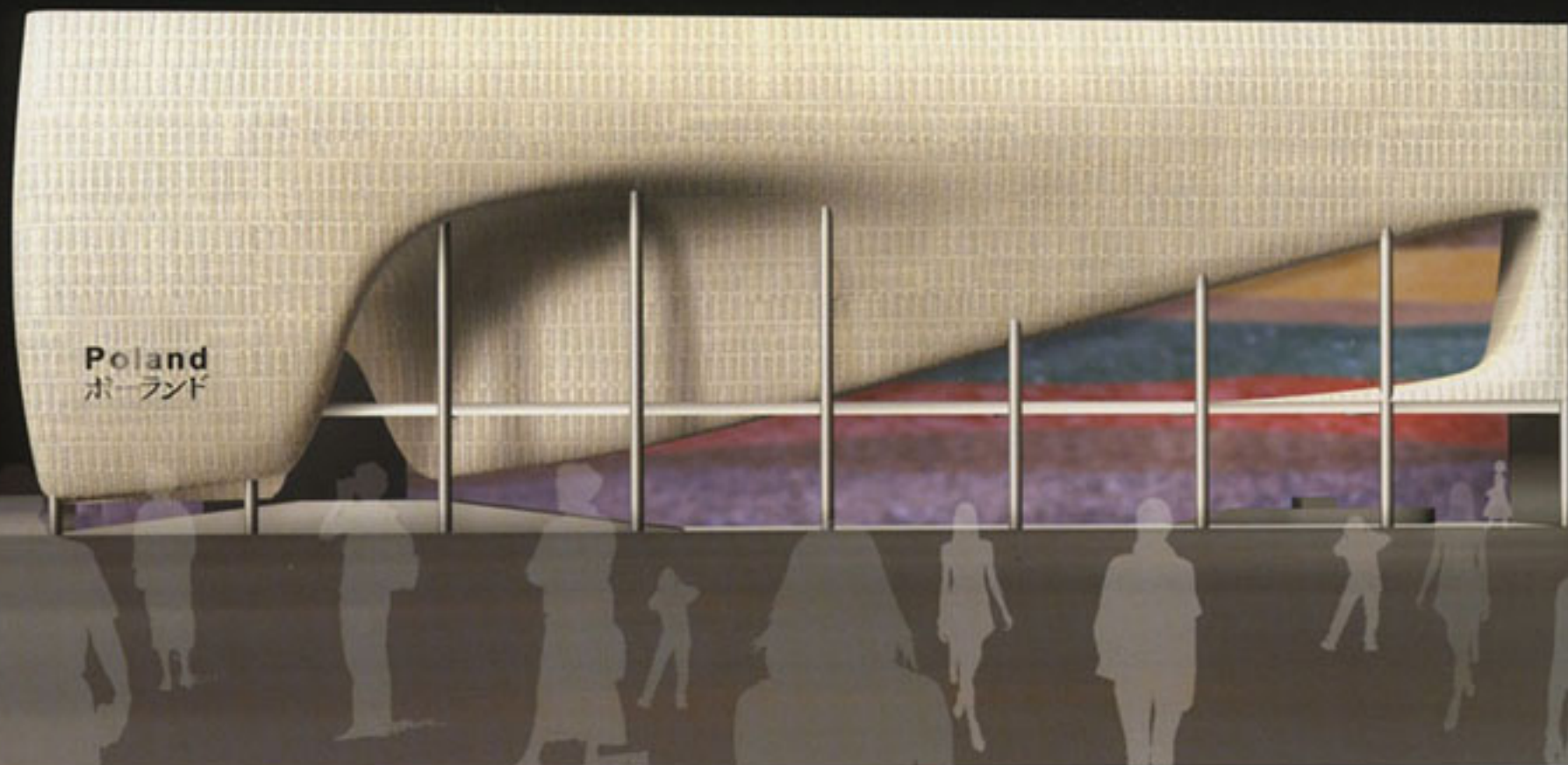

Budynek Szkoły Języka Japońskiego jest aneksem do Centrum Sztuki i Techniki Japońskiej „Manggha”, zbudowanym w celu przeniesienia funkcji dydaktycznych z głównego obiektu. Poza salą dydaktyczną umieszczono w nim salkę wielofunkcyjną, a na parterze, obok holu wejściowego, szatni i toalet – archiwum i zaplecze techniczne. Niskobudżetowy budynek szkoły zaprojektowano w ogrodzie Centrum „Manggha”, w bliskim sąsiedztwie głównego gmachu i pawilonu herbacianego, w miejscu, z którego roztacza się widok na ogród i na Wawel. Taka lokalizacja wyznaczyła punkty odniesienia dla kompozycji zabudowy. Kształt budynku szkoły o statycznej, wręcz minimalistycznej bryle podporządkowano łagodnie falującej formie Centrum. Dialog z pawilonem herbacianym wyraża się w kompozycji funkcjonalnej parteru, w której wejścia obu budynków są zwrócone ku sobie, a grzebieniowany tynk na elewacji wejściowej szkoły nawiązuje do żwirowego ogrodu wewnętrznego pawilonu. Okna głównych pomieszczeń szkoły są jednoznacznie zwrócone w stronę Wawelu.

rys. 1. aksonometria / axonometric view
rys. 2. rzut parteru / ground-floor plan
rys. 3. rzut I piętra / first-floor plan
rys. 4. rzut II piętra / second-floor plan
rys. 5. sytuacja / site plan

Polish Pavilion for EXPO 2005 Aichi

location: Aichi Prefecture
client: Polish Chamber of Commerce
design: 2004 (first prize in a competition)
completion: 2005
available floor space: 966sqm

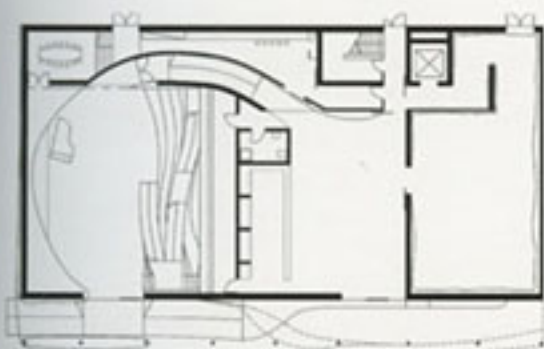
The Polish Pavilion is designed as a metaphorical space, subordinated to the motto of the EXPO 2005 in Aichi: "Nature's Matrix – Art of Life – Development for Eco-Communities" and the leitmotif of the Polish presentation: "Notice the Beauty," focusing on Frederic Chopin and the Salt Mine in Wieliczka near Krakow. The elements that create this space include: an experimental wicker elevation and a symbolic cross-section through Poland placed inside: from the Baltic Sea up north to the mountain tops down south. The elevation of the pavilion is defined through prototype technology based on a modular system of bi-directionally bent steel frames, woven around with white wicker. This material is being used as representation of Polish landscape and natural environment of Chopin's music. The high-tech shape of the elevation is generated by computer modelling, and it will be physically made by some Polish handicraft artists from Rudnik-upon-San.

Polski Pawilon na EXPO 2005 Aichi

lokalizacja: prefektura Aichi
 inwestor: Krajowa Izba Gospodarcza
 projekt: 2004 (I nagroda w konkursie)
 realizacja: 2005
 powierzchnia użytkowa: 966 m²

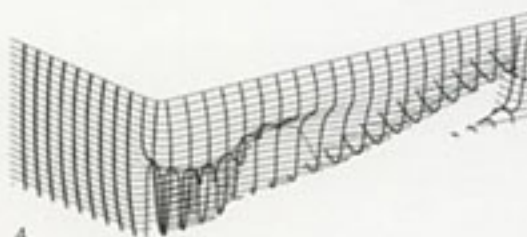
1

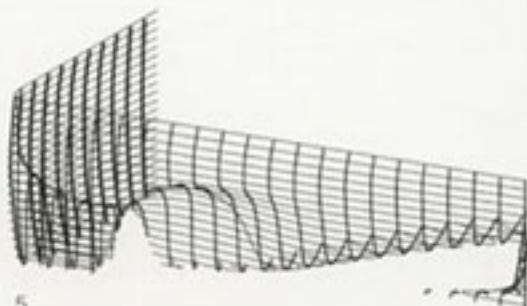
2

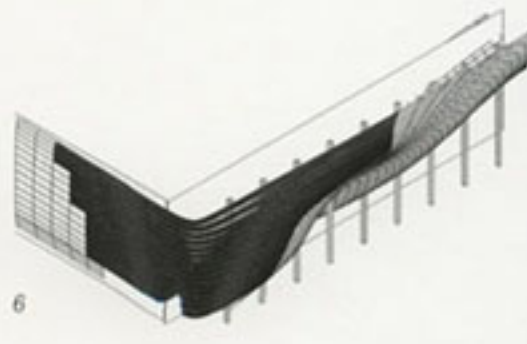
3

4

5

6

7

Pawilon Polski został zaprojektowany jako przestrzeń metaforyczna podporządkowana głównemu hasłu EXPO 2005 Aichi: „Macierz natury – sztuka życia – ekologia” oraz wiodącemu tematowi polskiej prezentacji: „Dostrzeż Piękno”, eksponującemu sylwetkę Fryderyka Chopina i kopalnię soli w Wieliczce. Elementami kreującymi tę przestrzeń są: eksperymentalna wiklinowa elewacja oraz usytuowany wewnątrz budynku symboliczny przekrój przez Polskę: od morza na północy po górskie szczyty na południu. Elewacja pawilonu zdefiniowana jest za pomocą prototypowej technologii opartej o modułarny układ przestrzennie wygiętych stalowych ram oplatanych białą wikliną. Materiał ten reprezentuje w projekcie polski krajobraz, będący naturalnym tłem muzyki Chopina. Kształt elewacji generowany jest za pomocą modelowania komputerowego, a jej wykonanie powierzone będzie polskim artystom rękodzielnikom z Rudnika nad Sanem.

rys. 1. przekrój podłużny / longitudinal section
 rys. 2. rzut parteru / ground-floor plan
 rys. 3. rzut I piętra / first-floor plan
 rys. 4-6. konstrukcja elewacji / elevation structure
 rys. 7. szkic koncepcyjny / conceptual sketch